

## Arrest

nr. 192 017 van 14 september 2017  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine. U werd geboren op (...) in Nikopol (provincie Dnepropetrovsk). In 2007 verhuisde u naar Dnepropetrovsk (provincie Dnepropetrovsk) waar u uw studie in de geneeskunde aanving en sinds 2009 als verpleger werkte.*

*Omwille van uw studies werd u vrijgesteld voor uw militaire dienstplicht. In september 2014 werd u echter aan de hand van een convocatie opgeroepen om zich aan te bieden op het Militair Commissariaat. U vreesde dat men u op deze manier als reservist wilde mobiliseren en u naar het front zou worden gestuurd. Nadien kwamen nog convocaties van het leger toe op uw naam.*

*Van december 2014 tot januari 2015 reisde u als toerist door Azië, waarna u uw studies hervatte in uw woonplaats Dnepropetrovsk. U plande uw studies af te ronden en daarna terug naar Azië te trekken. Omdat de situatie in Oekraïne echter van kwaad naar erger ging – er waren veel mensen die het land*

verlieten en in het nieuws was er sprake van dat de grenzen zouden gesloten worden – besloot u vervolgens op aanraden van vrienden naar België te komen en uw studies te stoppen. Vervolgens vroeg u een Schengenvizum voor Frankrijk aan. Op 30 maart 2015 reisde u per trein naar L'viv (provincie L'viv), van waar u op 31 maart per bus naar Warschau (Polen) reisde. Op 1 april 2015 nam u een vlucht van Warschau naar Charleroi. Op 2 april diende u ten slotte een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

In het kader van uw asielaanvraag verwijst u ook naar het feit dat u homoseksueel bent en naar de problemen en discriminatie die mensen met een niet-traditionele geaardheid zoals u in het algemeen in Oekraïne ondervinden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Oekraïens binnenlands paspoort, uw internationaal paspoort en drie convocaties op uw naam van het Militair Commissariaat.

#### B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u werd opgeroepen aan de hand van convocaties door het Militair Commissariaat in Oekraïne en u vreest dat u in dit verband als reservist zou worden gemobiliseerd en naar het front in het Oosten van het land zou worden gestuurd. U stelt dat het feit dat u arts bent dit risico verhoogt. U vreest dat u aan het front zou sneuvelen en stelt dat u bijkomende problemen zou kennen als u naar een militaire conflictzone zou worden gestuurd omwille van uw homoseksuele geaardheid. Ten slotte wijst u op de problemen en discriminatie die mensen met een niet-traditionele geaardheid in het algemeen in Oekraïne ondervinden.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst zij opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u effectief door het Militair Commissariaat werd opgeroepen en in dit verband vreesde als reservist te worden gemobiliseerd. Zo kan uw gedrag geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw beweerde vrees in dit verband. U verklaarde dat u omwille van uw studies aanvankelijk werd vrijgesteld voor uw militaire dienstplicht maar dat u vanaf september 2014 werd opgeroepen door het Militair Commissariaat aan de hand van convocaties (CGVS, p. 8-10, 12). In december 2014 vertrok u vervolgens naar Azië om er als toerist rond te reizen waarna u in januari 2015 terugkeerde naar uw woonplaats in Dnepropetrovsk. Het is uiterst merkwaardig dat u gelet op uw aangehaalde vrees in verband met deze convocaties dan nog terugkeert naar uw woonplaats waar u vervolgens nog enkele maanden verblijft alvorens het land te verlaten en zich omwille hiervan op internationale bescherming te beroepen. U legde uit dat u uw studie wilde afronden en dat u van plan was om na het beëindigen van uw studie terug naar Azië te trekken, maar dat de situatie in Oekraïne van kwaad naar erger ging – er waren veel mensen die het land verlieten en in het nieuws was er sprake van dat de grenzen zouden gesloten worden – en u vervolgens op aanraden van vrienden naar België bent gekomen zo een twee maanden voordat u normaal gezien uw studie zou afronden (CGVS, p. 25). Wat er ook van zij, indien u werkelijk meermaals door het leger werd opgeroepen en dit reeds sinds september 2014, en u in dit verband vreesde te worden gemobiliseerd en als reservist naar het front te worden gestuurd, omwille waarvan u zich genoodzaakt zag om zich elders op internationale bescherming te beroepen, is het niet aannemelijk dat u dan nog zo lang hebt gewacht alvorens uw land van herkomst omwille hiervan te verlaten.

Toen u verder werd gevraagd wanneer de laatste mobilisatieronde in Oekraïne plaatsvond, bleek u enkel te weten dat er nog een mobilisatieronde plaatsvond in januari 2015, namelijk voor uw vertrek uit het land, en verklaarde u zowaar dat u zich hierover nadien niet meer hebt geïnformeerd (CGVS, p. 10). Indien u echter werkelijk door het Militair Commissariaat in Oekraïne aan de hand van convocaties werd opgeroepen en vreesde dat men u op deze manier als reservist wilde mobiliseren, waardoor u zich genoodzaakt zag uw studies stop te zetten, uw land van herkomst te ontvluchten en zich elders op internationale bescherming te beroepen, is het geenszins aannemelijk dat u zich na uw vertrek uit het land niet meer hebt geïnformeerd over eventuele nieuwe mobilisatierondes die werden doorgevoerd. U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS op 16 juni 2016 wel te weten dat er nog steeds mensen in Oekraïne worden gemobiliseerd, hetgeen u immers van uw vrienden had vernomen (CGVS, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat sinds het begin van het conflict in Oost-Oekraïne in 2014 tot medio 2015 zes rondes van mobilisatie gehouden werden en dat de laatste mobilisatieronde werd afgesloten in augustus 2015. Een belangrijke de-escalatie van het conflict sinds eind 2015, begin 2016 had ook een weerslag op het beleid van de Oekraïense regering ten aanzien van de mobilisatie van reservisten ter versterking van de Oekraïense strijdkrachten: In maart 2016 werd begonnen met de demobilisatie van de rekruten van de vierde ronde. Op 24 april 2016 kondigde president Poroshenko nog aan dat een nieuwe mobilisatie "uitgesteld" wordt. Dat u gelet op de door u omschreven omstandigheden niet op de hoogte blijkt te zijn van dit verloop en daarentegen verkeerdelijk verklaart dat er nog steeds mobilisaties

plaatsvinden, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de convocaties die zouden zijn toegekomen op uw naam en uw beweerde vrees in dit verband verder ernstig onderuit.

Verder verklaarde u dat wettelijk gezien een strafonderzoek zou moeten worden opgestart voor het negeren van dergelijke oproepingen. U wist echter niet of er naar aanleiding van het feit dat u de convocaties die toekwamen op uw naam negeerde dan ook een strafonderzoek tegen u werd opgestart. U wist ook helemaal niet welke straffen men riskeert voor het negeren van oproepingen door het leger en u verklaarde zich hier nooit over te hebben geïnformeerd (CGVS, p. 11). U verklaarde zelfs dat u zich niet hebt afgevraagd welk risico (op strafrechtelijke vervolging) u in dit verband liep, naar eigen zeggen omdat in Oekraïne corruptie heerst en de wetten nergens gelden (CGVS, p. 12). U wist verder niet of het negeren van dergelijke oproepingen ook wettelijk strafbaar is wanneer je deze oproepingen – zoals in uw geval – niet persoonlijk ter ontvangst hebt ondertekend (CGVS, p. 11-12). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat een oproeping voor militaire dienst of in het kader van mobilisatie persoonlijk door het leger dient te worden afgeleverd en door de opgeroepene voor ontvangst dient te worden ondertekend. Zolang een convocatie van het leger niet voor ontvangst door de opgeroepene werd ondertekend, is het onmogelijk de opgeroepene te vervolgen voor het ontlopen van deze oproeping. Dat u helemaal niet op de hoogte bent van deze zaken, is gelet op de door u omschreven omstandigheden – u zag zich in verband met deze oproepingen genoodzaakt het land te verlaten en zich elders op internationale bescherming te beroepen – uiterst merkwaardig en haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u door het Militair Commissariaat werd opgeroepen en in dit verband vreesde als reservist te worden gemobiliseerd, verder onderuit.

Bovendien legde u slechts drie convocaties neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag hoewel u verklaarde dat er in totaal zes convocaties op uw naam waren toegekomen. U verklaarde dat u de overige convocaties niet meer in uw bezit hebt omdat u ze zonder meer had weggegooid, aangezien u 'er niet veel aandacht aan besteedde' (CGVS, p. 10), wat opnieuw maar moeilijk te rijmen valt met uw beweerde vrees in verband met deze oproepingen. Wat de neergelegde convocaties betreft, zij vooreerst opgemerkt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke waarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Aangezien uw verklaringen aangaande deze oproepingen zoals hierboven werd uiteengezet ongeloofwaardig worden bevonden, kunnen deze stukken nog weinig ondersteuning bieden. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land van herkomst, allerlei documenten tegen betaling makkelijk verkrijgbaar zijn, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten uiterst gering is en ze op zich niet in staat zijn om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Indien alsnog aangenomen wordt dat u aan de hand van deze convocaties door het leger werd opgeroepen in het kader van militaire dienst, zij hoe dan ook benadrukt dat u verklaarde deze convocaties niet persoonlijk ter ontvangst te hebben ondertekend (CGVS, p. 12), en u gelet op de hierboven vermelde informatie derhalve niet strafrechtelijk vervolgd kan worden voor het negeren van deze oproepingen.

Wat een eventuele vrees betreft om in de toekomst nog door het leger in Oekraïne te worden opgeroepen dient erop te worden gewezen dat deze vrees ongegrond is. Voor zover u vreest als dienstplichtige te worden opgeroepen (CGVS, p. 8, 10-11), zij opgemerkt dat, gelet op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, u gezien uw leeftijd wettelijk gezien niet meer kan worden opgeroepen om reguliere dienstplicht te vervullen (enkel mannen van 20 tot en met 26 jaar komen in aanmerking voor reguliere dienstplicht). Voor zover u vreest als reservist te worden gemobiliseerd (CGVS, p. 8, 10-11), zij opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt eveneens blijkt dat de laatste mobilisatieronde werd afgesloten in augustus 2015 en dat president Poroshenko op 14 december 2016 aangekondigd heeft dat de mobilisatie "volledig stopgezet" werd, zich enkel nog contractuele vrijwilligers aan het front bevinden, en dat de overheid alles in het werk stelt om een professioneel leger van contractsoldaten te vormen. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat er actueel een reële, aanwijsbare kans is dat u bij terugkeer naar Oekraïne nog als reservist zult worden gemobiliseerd om te worden ingezet in het conflict in het oosten van het land.

Wat betreft uw verwijzing naar de problemen en discriminatie die mensen met een niet-traditionele geaardheid, zoals u, in het algemeen in Oekraïne kunnen ondervinden en het feit dat hiervoor geen (nationale) bescherming voorhanden is (CGVS, p. 13, 15-16), zij opgemerkt dat ook in dit verband geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uw hoofde kan worden vastgesteld. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat homoseksualiteit in Oekraïne niet strafbaar is, noch bestaat er discriminerende wetgeving met betrekking tot homoseksuele geaardheid. Een wetsontwerp dat werd opgesteld om "homoseksuele propaganda" te verbieden werd in 2012 van de parlementaire agenda verwijderd en kreeg geen wettelijke basis. In november 2015 werd bovendien een wet

aangenomen door het Oekraïense parlement die discriminatie op basis van seksuele oriëntatie of genderidentiteit op de werkvloer verbiedt. Hoewel er in de Oekraïense maatschappij weliswaar een negatieve beeldvorming bestaat van homoseksuelen, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van homoseksuelen in Oekraïne. Omwille hiervan kan uw loutere homoseksuele geaardheid op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

U verklaarde bovendien zelf nooit problemen te hebben gekend omwille van uw homoseksuele geaardheid en u reikt verder geen concrete aanwijzingen aan waaruit blijkt dat u in dit verband in de toekomst zou worden gevisieerd of vervolgd. U verklaarde weliswaar dat u uw geaardheid in Oekraïne verborgen dient te houden om problemen te vermijden (CGVS, p. 13, 15-24). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u zich reeds op 19-jarige leeftijd hebt ge-out en hierbij enkele vrienden had toevertrouwd dat u homoseksueel bent en dat zij hier geen oordeel over velden of probleem van maakten, dat u verschillende kortstondige en langdurige relaties hebt gehad met andere mannen in Oekraïne, dat u met hen afsprak op openbare plaatsen, en dat u in Dnepropetrovsk en ook in Kiev sinds 2009 af en toe clubs voor homoseksuelen bezocht (CGVS, p. 16-25). Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u uw geaardheid dermate verborgen diende te houden opdat het u volledig verhinderde om uw geaardheid vrij te beleven. Uit uw verklaringen kan verder worden afgeleid dat de problemen die mensen met een niet-traditionele geaardheid in Oekraïne in het algemeen ondervinden, ook niet de aanleiding van uw vlucht uit het land en uw beroep op internationale bescherming vormde, en dat u de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid – gelet op de negatieve beeldvorming van homoseksuelen in de Oekraïense maatschappij – geenszins als problematisch hebt ervaren (CGVS, p. 13, 16-25). Bijgevolg kan in dit verband in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

Wat betreft een eventuele verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Dnepropetrovsk (provincie Dnepropetrovsk) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Uw binnenlands en internationaal paspoort ten slotte, bevatten louter informatie aangaande uw identiteit, die hier echter niet ter discussie staat.

#### *C. Conclusie*

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en “*van de gegrondheid en de wettigheid van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiair beschermingsstatus*”. In haar verzoekschrift gaat verzoekende partij in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing tot het besluit werd gekomen dat de verklaring van verzoekende partij als zou zij reeds opgeroepen zijn in het kader van de mobilisatie, en haar beweerde vrees in dit verband, niet aannemelijk zijn op basis van de vaststelling dat (i) haar gedrag na de beweerde ontvangst van de eerste convocaties van het militair commissariaat bezwaarlijk te rijmen valt met de beweerde vrees om opgeroepen te worden; (ii) verzoekende partij niet op de hoogte bleek te zijn van het verloop van de mobilisatie na haar vertrek uit Oekraïne; (iii) haar kennis over een eventuele strafvervolgning – zowel in haar concrete situatie als in algemene zin – ruim ontoereikend was; en (iv) er, gelet op de hoge graad van corruptie in Oekraïne, weinig bewijswaarde kon worden toegekend aan de neergelegde convocaties van het militair commissariaat, waarbij eveneens de vaststelling werd gemaakt dat verzoekende partij klaarblijkelijk drie convocaties had weggegooid omdat zij er naar eigen zeggen weinig aandacht aan had besteed, een houding die moeilijk te rijmen valt met de verklaarde vrees.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht tot de onaannemelijkheid van dit onderdeel van het asielrelaas heeft besloten. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij er niet in slaagt voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Wat betreft de vaststelling dat haar gedrag na de beweerde ontvangst van de eerste convocaties van het militair commissariaat bezwaarlijk te rijmen valt met de voorgehouden vrees om opgeroepen te worden, benadrukt verzoekende partij dat zij in december 2014 als toerist naar Azië vertrok en niet de bedoeling had haar land te ontvluchten. Immers wilde zij absoluut haar studies afronden, dewelke in juni 2015 ten einde liepen. Hoewel zij inderdaad in september 2014 al convocaties had ontvangen, hoopte zij dat de situatie rustiger zou worden en dat de overheden haar met rust zouden laten. Verzoekende partij meent dat men zich in de context van eind 2014 moet plaatsen om haar gevoel op dat moment te begrijpen. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij nog een internetartikel d.d. 15 december 2014 (bijlage 2), stellende dat hieruit blijkt dat de actieve fase van de strijd eind 2014

was afgelopen en dat het conflict in de winter van 2014 zou bevriezen. Er wordt tevens gesteld dat indien de conflicten weer zouden opblazen, dit pas in de lente van 2015 zou gebeuren.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich met bovenstaand verweer grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Waar verzoekende partij opwerpt dat “*men zich in de context van einde 2014 moet verplaatsen*” om haar gevoel te verstaan en dat zij voor haar vertrek naar Azië hoopte dat de situatie in 2015 zou veranderen, waarbij zij verwijst naar een internetartikel van *Huffington Post* d.d.15 december 2014 (bijlage 2 van het verzoekschrift), merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal een dergelijke hoop dat de situatie in 2015 zou verbeteren, niet vermeldde op het moment dat haar gevraagd werd waarom zij zo lang had gewacht om Oekraïne te verlaten (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d.16/06/2016, p.25). Het betreft hier dan ook een *post-factum* verklaring, erop gericht om het door haar gestelde gedrag aannemelijker te maken. De Raad merkt hierbij op dat een daling in de gevechtsactiviteiten in de winter van 2014 niet onlogisch was daar aangenomen kan worden dat de weersomstandigheden in de winter een reële impact hebben hierop. Bovendien blijkt uit het door verzoekende partij neergelegde artikel dat een oplossing voor het conflict op dat ogenblik veraf was, en de kans reëel was dat de gevechten zouden hervatten in het voorjaar, zijnde voordat verzoekende partij af zou studeren in juni 2015. Bovendien gaf verzoekende partij zelf aan dat zij vernam dat er in januari 2015 nog een mobilisatiegolf was (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d.16/06/2016, p.10). Desondanks besloot verzoekende partij pas in maart van dat jaar Oekraïne te verlaten, hetgeen des te meer klemt gezien haar bewering als zou zij in september 2014 al een convocatie van het militair commissariaat genegeerd hebben. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat dergelijk gedrag haaks staat op de door verzoekende partij beweerde vrees om opgeroepen te worden.

2.2.5.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij niet op de hoogte bleek te zijn van het verloop van de mobilisatie na haar vertrek uit Oekraïne, erkent verzoekende partij dat zij na haar vertrek niet nader heeft geïnformeerd naar eventuele verdere mobilisaties van reservisten in Oekraïne. Evenwel gaat de commissaris-generaal voorbij aan haar verklaring dat zij van vrienden heeft vernomen dat er nog mobilisaties plaatsvonden. Voorts betwist verzoekende partij aan de hand van een internetartikel d.d. 16 januari 2017, dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), dat de laatste mobilisatie plaatsvond in augustus 2015 en stelt zij dat in 2016 een geheime zevende mobilisatieronde plaatsvond. Ten slotte wijst verzoekende partij er nog op dat het conflict eind januari 2017 weer hevig aanwakkerde, zo blijkt uit twee internetartikelen d.d. februari 2017 die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4 en 5). Verzoekende partij meent dan ook dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert – de “*COI Focus*” betreffende de veiligheidssituatie in Oekraïne d.d. 7 september 2015 en de “*COI Focus*” betreffende gedeeltelijke mobilisatie in 2015, 2016 en 2017 d.d. 2 januari 2017 – dan ook onvoldoende recent is.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij erkent dat zij na haar vertrek niet nader heeft geïnformeerd naar eventuele verdere mobilisaties van reservisten in Oekraïne doch stelt dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan haar verklaring als zou zij van vrienden hebben vernomen dat er nog mobilisaties plaatsvonden, merkt de Raad op dat zulks geenszins het geval is. Meer nog, de verklaring van verzoekende partij omtrent de latere mobilisaties wordt in de bestreden beslissing betwist aan de hand van objectieve informatie, dewelke toegevoegd werd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie). Verzoekende partij tracht deze informatie te betwisten aan de hand van een internetartikel (bijlage 3 van het verzoekschrift), hetwelk volgens haar aantoonde dat er nog steeds reservisten gemobiliseerd worden. De Raad stelt evenwel vast dat dit internetartikel geenszins van dien aard is dat het de informatie waarop de bestreden beslissing steunt, in een ander daglicht plaatst. Vooreerst stelt de Raad zich ernstige vragen bij de bron van dit artikel. Zoals uit de door verwerende partij aan haar nota met opmerkingen toegevoegde informatie blijkt, is het logo van de website *Fort Russ* het lint van St. Georg, een door de separatisten in Oost-Oekraïne vaak gebruikt symbool. Ook het in het artikel gehanteerde taalgebruik wijst erop dat de auteur niet objectief bericht over de gebeurtenissen in Oekraïne. Wat er ook van zij, in het bewuste artikel wordt enkel gesteld dat officieren die recent afgestudeerd zijn aan de militaire departementen van burgerlijke colleges zullen worden opgeroepen, hetgeen de auteur zelf een ‘zevende mobilisatie’ noemt. Het loutere feit dat de auteur, zeker gezien de opmerkingen over de objectiviteit ervan, deze handelswijze een mobilisatie noemt, is niet afdoende om werkelijk over een mobilisatie te spreken zoals deze in de Oekraïense context dient te worden verstaan, *i.e.* de gedeeltelijke mobilisatie van reservisten waartoe bij wet is besloten (zie de “*COI Focus*” betreffende gedeeltelijke mobilisatie in 2015, 2016 en 2017 d.d. 2 januari 2017 (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 3)). Bovendien zou het hier een zeer specifieke groep van personen betreffen, waartoe verzoekende partij zelf niet gerekend kan worden. Uit

de internetartikelen d.d. februari 2017 (bijlagen 4 en 5) blijkt evenmin dat er ondertussen – sinds de zesde mobilisatiegolf die afgesloten werd in augustus 2015 – een nieuwe mobilisatieronde plaatsvond of dat er concrete indicaties zijn dat dergelijke nieuwe mobilisatieronde zal plaatsvinden. Met de door haar aangebrachte informatie weerlegt verzoekende partij dan ook niet de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert en toont zij derhalve evenmin aan dat deze niet langer relevant is. Gelet op het voorgaande kan de Raad verzoekende partij dan ook niet volgen in haar betoog.

2.2.6.1. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat haar kennis over een eventuele strafvervolgning – zowel in haar concrete situatie als in algemene zin – ruim ontoereikend is, erkent verzoekende partij dat zij zich dienaangaande niet geïnformeerd heeft, doch weet zij dat zij in geval van terugkeer het risico loopt om vervolgd te worden. Indien dit niet het geval zou zijn, zou zij niet alles hebben achtergelaten om naar België te vluchten. Het feit dat zij niet weet welke wettelijke bepaling in haar geval van toepassing is, betekent geenszins dat zij niet werkelijk voor haar leven vreest. Wat betreft de bemerking van verwerende partij dat uit haar verklaring blijkt dat zij de convocaties niet persoonlijk ter ontvangst heeft ondertekend en dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat zij derhalve niet strafrechtelijk vervolgd kan worden voor het negeren van deze oproepingen, duidt verzoekende partij erop dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert verouderd is, nu deze gebaseerd is op informatie bekomen via e-mail van een jurist (O. L.) in augustus 2014. Bovendien werd deze e-mailcorrespondentie niet overgelegd, waardoor verzoekende partij zich vragen stelt wat betreft de betrouwbaarheid van deze bron. Het is voor haar onduidelijk *“in welke omstandigheden deze e-mails werden omgeruild of hoe deze informatie bekomen werd”*. Verzoekende partij verwijst desbetreffend nog naar het arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 december 2015. Ten slotte merkt verzoekende partij op dat in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie wordt vermeld dat er op 31 januari 2015 meer dan 7400 personen vervolgd werden wegens feiten van insubordinatie, en dat het in de praktijk vaak voorkomt dat convocaties niet persoonlijk aan de opgeroepene worden bezorgd.

2.2.6.2. De Raad stelt vooreerst vast dat daar waar verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij niet weet welke bepaling in haar geval van toepassing is niet betekent dat zij niet werkelijk voor haar leven vreest en dat zij ‘weet’ dat zij in geval van terugkeer het risico loopt om vervolgd te worden, verzoekende partij de vaststelling van verwerende partij betreffende haar ontoereikende kennis over een eventuele strafvervolgning op geen enkele manier *in concreto* weerlegt doch zich beperkt tot de loutere bewering dat zij wel degelijk het risico loopt om vervolgd te worden, zonder dit evenwel *in concreto* aan te tonen.

Daar waar verzoekende partij de informatie waarop de bestreden beslissing op dit punt steunt en de betrouwbaarheid ervan in vraag tracht te stellen door te opperen dat deze informatie verouderd is en dat men niet weet *“in welke omstandigheden deze e-mails werden omgeruild of hoe deze informatie bekomen werd”*, bemerkt de Raad vooreerst dat in de bewuste *“COI Focus”* betreffende gedeeltelijke mobilisatie in 2015 d.d. 24 augustus 2015 (administratief dossier, stuk 19, deel 2) duidelijk aangegeven wordt welke *in casu* de bronnen zijn. Vooreerst wordt er verwezen naar informatie afkomstig van *Migrationsverket*, de officiële instantie die in Zweden verantwoordelijk is voor het onderzoeken van asielaanvragen, aangaande het verloop van de oproepingsprocedure en eventuele straffen. Ten tweede wordt er verwezen naar informatie bekomen van O. L., waarbij verduidelijkt wordt wat de achtergrond van deze persoon is (jurist bij de ngo *Helsinki Human Rights Union*) en tevens een beschrijving wordt gegeven van de gevoerde conversatie en de bekomen antwoorden. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het geheel nalaat om argumenten aan te reiken die erop zouden kunnen wijzen dat de gebruikte bronnen niet betrouwbaar zouden zijn, of dat de gebruikte informatie (heden) incorrect zou zijn. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing op dit punt is gestoeld op een correcte feitenvinding. Wat betreft het arrest nr. X van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 december 2015, waarnaar verzoekende partij refereert, merkt de Raad nog op dat – daargelaten de geciteerde rechtspraak geen bindende precedentwaarde heeft – vraag en antwoord van het kwestieuze e-mailverkeer wel degelijk genoegzaam kan blijken uit de landeninformatie waarvan sprake, evenals dat de bronnen identificeerbaar en verifieerbaar zijn, zodat verzoekende partij *in casu* in de mogelijkheid verkeert om een en ander desgevallend op concrete en dienstige wijze te betwisten, waar zij in voorliggend geval evenwel geenszins in slaagt.

Wat ten slotte nog de opmerking van verzoekende partij betreft dat in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie wordt vermeld dat er op 31 januari 2015 meer dan 7400 personen vervolgd werden wegens feiten van insubordinatie, en dat het in de praktijk vaak voorkomt dat convocaties niet persoonlijk aan de opgeroepene worden bezorgd, stelt de Raad evenwel vast dat deze informatie niet zonder meer aantoonst dat ook verzoekende partij gerechtelijk vervolgd wordt of zal worden voor het niet

ingaan op een oproeping van het militair commissariaat die zij niet persoonlijk voor ontvangst heeft getekend. De twee passages waarnaar verzoekende partij verwijst tonen immers niet aan dat personen die niet volgens de bij wet voorziene procedure zijn opgeroepen gerechtelijk vervolgd zouden worden.

2.2.7. Wat voorts het betoog van verzoekende partij betreft dat verwerende partij niet aantoont dat de door haar neergelegde convocaties vals zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partij er ten onrechte van uitgaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden dat aan voorgelegde gronden slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*. Bovendien is de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief, aangezien uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat, gezien de wijdverspreide corruptie in het land van herkomst van verzoekende partij, allerlei documenten er tegen betaling makkelijk verkrijgbaar zijn (administratief dossier, stuk 19, landeninformatie, deel 5).

2.2.8. Waar verzoekende partij aangaande het niet neerleggen van een aantal convocaties stelt dat zulks volkomen logisch is daar zij aanvankelijk “*niet rechtstreeks*” voor haar leven vreesde, merkt de Raad op dat dit echter verder de onaannemelijkheid van haar verklaringen onderbouwt. Immers, indien verzoekende partij werkelijk zou zijn opgeroepen naar het militair commissariaat, en zij werkelijk bevreesd zou zijn geweest om ingezet te worden in het conflict in Oost-Oekraïne, kan bezwaarlijk aangenomen worden dat de eerste aanwijzingen dat een inzet in het conflict reëel dreigde te worden, aanvankelijk geen vrees zouden hebben doen ontstaan in hoofde van verzoekende partij.

2.2.9.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de eventuele vrees van verzoekende partij om in de toekomst nog door het leger in Oekraïne te worden opgeroepen ongegrond is, verwijst verzoekende partij opnieuw naar de ‘geheime mobilisatie’ die blijkt uit het door haar aangebrachte internetartikel (bijlage 3 van het verzoekschrift) en stelt zij dat wat betreft deze mobilisaties in oorlogstijd, deze mannen betreffen die veel ouder zijn dan 26 jaar. Ook de vorige mobilisaties betroffen mannen tussen 25 en 60 jaar. Verzoekende partij merkt tevens op dat de strijd in Oekraïne sinds begin 2017 weer aangewakkerd is, dat de spanningen met het aantreden van een nieuwe Amerikaanse president opnieuw zouden kunnen toenemen, en dat het land zich nog steeds in een moeilijke situatie bevindt. Ter staving verwijst zij dienaangaande naar de twee internetartikels d.d. februari 2017 die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4 en 5).

2.2.9.2. De Raad stelt vooreerst vast dat, wat betreft de leeftijdsgrens, verzoekende partij voorbijgaat aan het onderscheid dat in de bestreden beslissing wordt gemaakt tussen een oproeping in het kader van de legerdienst en een eventuele mobilisatie van reservisten. De bestreden beslissing stelt enkel dat verzoekende partij niet meer in aanmerking komt voor de legerdienst gezien haar leeftijd. Nergens in de bestreden beslissing wordt dit argument gebruikt met betrekking tot de mobilisatie van reservisten. Wat dit laatste betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat op basis van de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat de laatste mobilisatieronde werd afgesloten in augustus 2015, en de president sindsdien te kennen heeft gegeven niet de intentie te hebben om nieuwe mobilisatierondes te organiseren. Zoals reeds eerder bemerkt (zie punt 2.2.5.2.), blijkt uit het door verzoekende partij bijgebrachte artikel d.d. 16 januari 2017 (bijlage 3 van het verzoekschrift), daargelaten de vraagtekens die kunnen geplaatst worden bij de objectiviteit ervan, geenszins dat er nog een mobilisatie plaatsvond zoals deze in de Oekraïense context dient te worden verstaan, *i.e.* de gedeeltelijke mobilisatie van reservisten waartoe bij wet is besloten. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift voorts nog aanvoert dat de strijd in Oekraïne sinds begin 2017 weer aangewakkerd is, dat de spanningen met het aantreden van een nieuwe Amerikaanse president opnieuw zouden kunnen toenemen, en dat het land zich nog steeds in een moeilijke situatie bevindt, en desbetreffend verwijst naar de twee internetartikelen d.d. februari 2017 die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4 en 5), merkt de Raad op dat zij hiermee niet aantoont dat er concrete aanwijzingen zijn dat zij alsnog in de toekomst gemobiliseerd zal worden. Immers, zoals reeds opgemerkt (zie punt 2.2.5.2.), blijkt uit deze internetartikelen niet dat er ondertussen – sinds de zesde mobilisatiegolf die afgesloten werd in augustus 2015 – een nieuwe mobilisatieronde plaatsvond of dat er concrete indicaties zijn dat dergelijke nieuwe mobilisatieronde zal plaatsvinden. Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de motivering van verwerende partij bij dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat verzoekende partij in de toekomst opgeroepen zou worden in het kader van een mobilisatie. De door verzoekende partij aangevoerde vrees dienaangaande is dan ook louter hypothetisch.



2.2.10.1. Met betrekking tot haar seksuele geaardheid, ten slotte, voert verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing ertoe beperkt de wettelijke toestand van personen met een homoseksuele geaardheid te bespreken. Verder benadrukt verzoekende partij dat zij haar geaardheid wel degelijk verborgen hield in Oekraïne. Daarnaast werden de problemen die haar geaardheid zouden veroorzaken in het geval zij gemobiliseerd zouden worden niet onderzocht door verwerende partij.

2.2.10.2. De Raad stelt vooreerst vast dat, daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing ertoe beperkt de wettelijke toestand van personen met een homoseksuele geaardheid te bespreken, uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In eerste instantie heeft verwerende partij onderzocht wat de algemene situatie van personen met een homoseksuele geaardheid is, waarbij zij tot het besluit kwam dat de situatie in Oekraïne van dien aard is dat zij weliswaar op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging maar dat de loutere homoseksuele geaardheid niet volstaat voor de toekenning van een beschermingsstatuut. Gelet op deze vaststelling, heeft verwerende partij de individuele situatie van verzoekende partij onderzocht, waarbij werd besloten dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert noch dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Daar waar verzoekende partij met betrekking tot haar seksuele geaardheid benadrukt dat zij haar geaardheid verborgen hield in Oekraïne, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd werd dat uit de verklaringen van verzoekende partij geenszins blijkt dat zij haar geaardheid verborgen hield in Oekraïne: *“U verklaarde weliswaar dat u uw geaardheid in Oekraïne verborgen dient te houden om problemen te vermijden (CGVS, p. 13, 15-24). Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u zich reeds op 19-jarige leeftijd hebt ge-out en hierbij enkele vrienden had toevertrouwd dat u homoseksueel bent en dat zij hier geen oordeel over velden of probleem van maakten, dat u verschillende kortstondige en langdurige relaties hebt gehad met andere mannen in Oekraïne, dat u met hen afsprak op openbare plaatsen, en dat u in Dnepropetrovsk en ook in Kiev sinds 2009 af en toe clubs voor homoseksuelen bezocht (CGVS, p. 16-25). Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u uw geaardheid dermate verborgen diende te houden opdat het u volledig verhinderde om uw geaardheid vrij te beleven.”*. De Raad stelt vast dat verzoekende partij nalaat deze vaststellingen die haar bewering dat zij haar geaardheid verborgen hield ernstig in twijfel trekken *in concreto* te weerleggen, waardoor deze, en de conclusie die eruit getrokken werd, onverminderd overeind blijven.

Waar verzoekende partij nog stelt dat de problemen die haar geaardheid zouden veroorzaken in het geval zij gemobiliseerd zou worden niet onderzocht werden, wijst de Raad erop dat dit argument niet dienstig kan worden aangevoerd nu verzoekende partij, zo blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat zij bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne ingelijfd zal worden in de Oekraïense strijdkrachten.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige*

*schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Dnepropetrovsk (provincie Dnepropetrovsk) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.”* De Raad bemerkt dat dit wordt bevestigd door de recentere informatie die verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen voegt, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “Oekraïne – Veiligheidssituatie Oekraïne uitgezonderd de Krim” d.d. 22 november 2016. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die voormeld vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT